

33. BỜ VÌ KHI TÔI ĐI XƯNG TỘI, TÔI MUỐN TIN RẰNG BƯỚC VÀO TÒA GIẢI TỘI LÀ ADONG VÀ BƯỚC RA LÀ CHÚA GIÊSU

Khi tôi nhìn vào một cây thánh giá, và nhận ra đó là ai, Ngài đang làm gì, tại sao Ngài làm thế, giá Ngài phải trả ra sao, và tội lỗi của ai khiến Ngài phải hy sinh, tôi nhận ra sức nặng của tội lỗi – tội lỗi của tôi – và làm thế nào để tôi dứt khoát chấm dứt sự chia lìa giữa tôi với Chúa. Tôi biết mình cần một phép lạ chứ không phải một nụ cười.

Tôi cần biết rằng Chúa Giêsu cứu tôi không những khỏi hình phạt mà công lý đòi hỏi vì tội lỗi tôi phạm, mà còn cứu tôi khỏi tội lỗi của chính tôi nữa. Thật quá ích kỷ, và nông cạn khi gọi Ngài là “Chúa Giêsu” (nghĩa là, “Đấng Cứu Độ”) chỉ vì Ngài cứu tôi khỏi *hậu quả* (sự chết và Hỏa ngục) của tội lỗi mà thôi.

Qua thiên sứ, Thiên Chúa đã ra lệnh rằng danh Ngài phải được gọi là Chúa Giêsu vì Ngài sẽ cứu dân Ngài khỏi tội lỗi của họ (xem Mt. 1:21). Tôi không chỉ muốn được che chở; tôi còn muốn tâm linh được tẩy rửa. Tôi không chỉ muốn được ân xá; tôi còn muốn tâm hồn được thanh khiết. Tôi muốn được sạch.

Tôi là một người Công giáo vì ngay cả người thỏa hiệp tự do nhất, hiện đại, hoài nghi, tối giản, “khai sáng”, phi tập trung hóa, một khi lương tâm họ thức tỉnh, họ sẽ quay đầu trở về những giá trị xưa cũ như truyền thống, bảo thủ, chính thống, siêu nhiên, đặc biệt tín điều về bí tích hòa giải đúng theo nghĩa đen: linh mục thực sự có quyền năng thiêng liêng để tha tội.